

KONEC ZIMY, KONEC MÓDNÍM ZLOČINŮM!

S končící zimou se do školy vrací krátké rukávy, sukně a tenisky, a tak se i módní duše po zimních zločinech uklidnily. Dlouhá bunda a kraťasy k tomu, bílé tenisky, které vydrží čisté přesně než vyjdete ven, jen jedna rukavice, protože druhá se již během prosince někam ztratila ani crop top v mínus deseti nejsou zdaleka nejhorší noční můry školních šaten po zimě. Například tři chlupaté mikiny přes sebe, šála větší než vědomosti před písemkou, ponožky z tělocviků místo rukavic a další módní výstřelky budeme mít vryté v paměti ještě dlouho.

TÉMA MĚSÍCE

Děkuju, jdu si uvařit další čaj

napsala Magdaléna Lazarová

Jen málokdo si za ten uplynulý měsíc stačil zvyknout na to, že už se opravdu píše rok 2026, takže skutečnost, že leden - ten pro mnohé nejdelší měsíc v roce - už je za námi, nás jednoho krásného náhodného rána může trochu zarazit. Venku je zima, někdy sněží, někdy prší, cestou do školy se brodíme břečkou a raději příliš nepřemýšlíme nad tím, že únor vlastně znamená blížící se konec zimy a brzký příchod jara. Ten občasný sníh bude definitivně tát, začne se pomalu oteplovat a nové pololetí už je oficiálně tady. Než se ohlédneme, bude nám i léto zase šlapat na paty. Znamená to snad, že se máme zase těšit na letní prázdniny a slunečné počasí, že chceme, aby druhé pololetí uteklo co nejrychleji? Někdo to tak možná má a těší se na to, až všechen sníh roztaje. Ale někdo se chce ještě chvíli prodírat závěsemi a přebrodit sněhovou břečku spíš pomalu, jen aby ten splašený čas trochu zpomalil.

Ne každý má zimu rád, takže jestli do této skupiny patříte i vy, možná vás tento článek moc nepotěší. Venku je tma a mně na stole stydne horká čokoláda, takže mě nikdo nemůže zastavit. Pro mnohé je únor údajně tím nejhorším měsícem v roce, je krátký, do jisté míry depresivní a plný zjištění, že naše novoroční předsevzetí nám moc dlouho nevydržela. Zima sama už někdy působí trochu vyčerpaně, ale ještě ne natolik, aby předala žezlo jaru. Vždycky, když někdo zmíní únor, slyším v hlavě hlas onoho náhodného unaveného reportéra ze St. Louis, který označil únor za ten nejhorší, ale také upřímný měsíc (jednou, až vám to únorové počasí bude už vážně lézt pod kůži, se toto video možná bude hodit - 1url.cz/SeLnj).

A není někdy upřímnost lepší než nekonečné přetvářky a předstírání?

Všude slyším, jak je zima depresivní, ale díky tomu je to právě tak nějak nejlepší období na to nebýt v pohodě. Přece jenom, když se cítíte mizerně, chcete radši stát v záři slunečních paprsků na pláži obklopeni veselými smějícími se lidmi, nebo se doma schoulit pod dekou s hrnkem zázvorového čaje, zatímco venku už je několik hodin tma a do oken vytrvale bubnuje déšť? Mým záměrem teď není všechny před příchodem teplejších měsíců vyděsit, ale spíš si možná jen uvědomit, kolik nám toho ještě konec zimy může dát.

Na jaře a hlavně v létě už bývá moc teplo na horkou čokoládu, tlusté vánoční ponožky nebo deky a vím, že určitě nejsem jediný člověk, kterému všechno tohle bude chybět.

Zima někdy působí depresivně, smutně a pochmurně, ale přiznejme si to, lidé jsou takoví taky. Někdy je nám prostě nanic a máme dojem, že naše zásoby kapesníků nebudou stačit na všechny slzy. Život nám připadá temný a prázdný, ale venku je taky tma a na silnicích je po roztátém sněhu mokro. Zkrátka, jestli zrovna nejste v pohodě, můžete si to přiznat, bude to lepší než nosit falešné úsměvy. Ve finále je totiž ona upřímnost února jednou z nejcennějších věcí, kterou nám konec zimy může dát.

ROZHOVOR

„My budeme připraveni. Jsme odhodláni k vítězství.” popisuje situaci kapitán Branických rytířů.

Už tento měsíc nás čeká dlouho očekávaný tradiční hokejový zápas, ve kterém výběr maturantů poměří síly s pedagogickým sborem, aka Domažlickými vlčáky. I přes časově náročnou přípravu si pro redakci ČerVue udělal chvilku na zodpovězení otázek kapitán Branických rytířů - Hubert Faschingbauer. V rozhovoru nám poskytl zákulisní informace o průběhu přípravy, jejich taktiku i na co se mají soupeři připravit.

Klasická otázka na úvod - jak probíhají přípravy na tento velkolepý zápas?

Jako tým Braničtí rytíři jsme od začátku roku plně koncentrováni a odhodláni natrénovat, co nejvíc to půjde - děláme pro to maximum. Od ledna jsme nastoupili na tréninkový plán “jedno pivo, potom led, hokej není žádný med”. Tato strategie se ukázala jako účinná, bohužel však jenom v aspektu pivním, nikoli sportovním. Chodíme na led dvakrát týdně, využíváme nezlevněné studentské ceny na zimním stadionu v Domažlicích. Kluci se bruslení věnují i individuálně, například na volném bruslení. Díky studené zimě jsme se s tréninky dostali i na rybníky a rybníčky. Snažíme se zlepšovat den ode dne, chceme se posouvat jako tým - máme před sebou ještě velký kus práce.

Zatím se žádnému studentskému týmu nepodařilo dovést zápas až k vítěznému konci. Myslíš, že je to právě váš tým, který bude schopen ukončit dlouhou šňůru učitelských výher?

My se snažíme soustředit jen sami na sebe. Víme, že to utkání nebude jednoduché, ale dáme do toho všechno. Když tam necháme sto procent v každém střídání, budeme silní v osobních soubojích a zjednodušíme hru, tak věřím, že se to zlomí. Teď je hlavní regenerace a řádná příprava na zápas. Navíc věřím, že nedostatečné zásobování, krutá zima a taktika spálené země v zápase bude pro učitele zdrcující, a právě díky těmto faktorům podlehnou našemu nátlaku (známe z historie). Podceňování, díky infiltraci jednoho hráče soupeře do našeho týmu, který vidí, jaké jsme lopaty, navíc pomůže po psychologické stránce opět nám. Věřím studentstvu, věřím Braníkům, věřím nám!

Ty jsi letos kapitánem týmu maturantů. Jaké to je vést tým do takového zápasu?

Emotivní.

Máš z učitelského týmu někoho, na koho si budete muset dát obzvlášť pozor?

Vzhledem k vychytralosti soupeře se nám jejich soupisky zatím nedostaly pod ruce. Nepředpokládáme, že by byl jejich tým složen z opravdových vlčáků, ale necháme se překvapit.

Samozřejmě chápeme, že je to tajné, ale máte už alespoň v hlavě nějakou taktiku, se kterou do zápasu půjdete?

Strategie bude v našem případě nezbytná. Doufáme, že vynahradí nedostatky v bruslení, zatáčení, brždění, rozjíždění, střelby či znalosti pravidel.

Vypracoval se nějaký hráč během několikátýdenní přípravy? A který do zápasu půjde jako vaše želízko v ohni? Hráče, který bude schopen například rozhodnout zápas?

Posuny ve schopnostech na ledě dělají úplně všichni, také na tom každý tvrdě a nekompromisně maká. Jsou zde ale také jedinci, kteří jsou opravdu díky častému trénování o krok napřed, to bude v zápase velmi důležité. Přesto naše “želízko v ohni” bude spolupráce, vytrvalost, odhodlanost a týmová souhra.

Jedna věc je hra na ledě, druhá ale utužování kolektivu. Probíhají u vás i nějaké týmové nebo stmelovací akce?

Akce stmelovacího rázu probíhaly a určitě probíhat budou. Díky olympiádě budeme utužovat tým v putykách, hostincích a restauracích během zápasů naší reprezentace, ze kterých se budeme snažit vyvodit nějaké důsledky a popřípadě se i poučit.

A plánujete po zápase nějaké společné zakončení nebo kdyby se zadařilo nějaké společné oslavy?

Jelikož zápas bereme všichni jako symbol dobrých vztahů mezi studenty a učiteli, necháme svá ega stranou a i v případě menšího bodového náskoku před pedagogy, tedy pro nás nejhoršího možného scénáře, se rádi společně sejdeme i po zápase v nějakém prostoru pohostinského typu, kde se střetneme v rukou tentokrát s püllitry místo hokejek a s úsměvy na rtech. Určitě nevynecháme návštěvu krčmy Na Kovárně, která nás takřikajíc vychovala a poskytla nám přístřeší v časech nejhorších.

Spoustu lidí zajímá, jak jste se vlastně dostali k názvu týmu Braničtí rytíři. Můžeš to přiblížit?

Tento název za sebou skrývá mnoho pivní, lihové a další jiné historie, která by měla být zachována raději jen v našich vzpomínkách. Je to však název, který je pro mnoho z nás autentický a tak nějak nám během posledních let přirostl k srdci. Ave Bráník!

Díky vaší aktivní činnosti na Instagramu - myslíš si, že se vám podaří přilákat více fanoušků?

Fanouškovská základna je pro nás jasná - okruh studentů školy. Instagramem se pouze snažíme upozornit na samotný zápas a přilákat tak co nejvíc našich přátel. Příspěvky si navíc stejně užíváme nejvíc my, kluci z týmu. Kdyby účet na Instagramu přilákal třeba jen jednoho dobrovolného fanouška na zápas, byli bychom velmi spokojeni. Primárně to slouží ale k pobavení a pokračuje to v tradici všech týmů, které byly před námi.

Proč by podle tebe měli fanoušci na zápas přijít? Na co se mohou fanoušci během zápasu těšit - ať už na ledě nebo v hledišti?

Nekvalitní hokej a spousta podivných emocí.

ČERNOBÍLÁ REVUE

A na závěr - co bys vzkázal svým soupeřům, tedy učitelům?

Učitelům? Showivavost necháváme v kabině. Na ledě neplatí školní řád. Ctít budeme pravidla, nikoho se ale nebojíme a bát nebudeme. Do zápasu dáme maximum a pokusíme se ho vyhrát! Půjďme puk po puku a dokloužeme to až k výhře. My budeme připraveni. Jsme odhodláni k vítězství. Co vy? Na ledě vás Amos nezachrání!

Tak přijďte podpořit naše maturanty, kteří mají před sebou nelehkou výzvu. Budou vás potřebovat na tribunách. Držme jim palce, ať konečně ukončí nadvládu učitelského sboru.

Takže sportu zdar, hokeji zvláště!

napsala Nelly Brožová

KULTURA

Kam v únoru?

13.-17.února 2026 - Postřekov - Postřekovský masopust

23.února 2026 - 19:00 - MKS Velký sál - Pódium mladých talentů

25.února 2026 - 19:00 - Kino Čakan - Martin Loew: Norsko

27.února 2026 - 13:30 - Karpem Aréna Domažlice - Hokejový zápas (Braničtí Rytíři VS. Domažličtí Vlčáci)

Kinematografické okénko ČerVue

Uncut Gems - Neobřezané drahokamy (2019)

Šalom, bratři a sestry, vítejte po dvouměsíční pauze v řádcích mé skromné rubriky. Zatímco popololetní klid mírně doznívá, pojďme si společně vybalancovat Anubisovy váhy a přidat na jednu z nich trochu toho stresu. Nejprve ale upozornuji všechny přítomné antisemity - dál jen na vlastní nebezpečí. Všichni ostatní, rozumně smýšlející, prosím, nasedněte se mnou na sondu mířící do života židovského klenotníka a specializovaného prodejce drahokamů, Howarda Ratnera.

Howard, hraný Adamem Sandlerem, je dle mého názoru kromě zmíněného povolání také nelicencovaný expert na špatná rozhodnutí. Žije v permanentním „teď to vyjde“, jenže každá jeho volba posouvá tu lahodnou výhru o krok dál a katastrofu o tři kroky blíž. Když se mu do rukou dostane vzácný etiopský opál, vidí v něm spásu všech svých dluhů i rozbitých vztahů - zkrátka potřebuje vydělat ten tvrdý, nefiltrovaný cash, a tohle je jeho ticket k úspěchu. Jak se zkracuje stopáž filmu, stahuje se Howardovi oprátka kolem krku.

Film bratří Safdieů, známých též pro svůj nejnovější počín Marty Supreme (2025), má tempo precizně vypěstovaného epileptického tiktoku. A příběh? Je to, jako kdyby někdo natočil dvouhodinovou hádku v zastavárně, kterou Adam Sandler následně uhnětl v umění a plesknul na plátno. Kamera se postavám intenzivně lepí na upoceně tváře, dialogy se mezi sebou hekticky mísí a přelévají, a hudba ti tichounce šeptá do ouška, že všechno dobře dopadne. Bude tomu tak? Kdo ví.

napsal František Škultéty

Divadelní okénko ČerVue

Kouzelné hodinky doktora Kronera (Tomáš Javorský/Jan Kaňka), muzikál, Malá scéna DJKT

Začátek pololetí s sebou nese přívalem takové míry nejrůznějších testů, zkoušení a olympiád, že si snad každý student během uplynulého týdne alespoň jednou řekl: „Kéž by tak šel alespoň na chvíli zastavit čas, to by se to potom učilo!“ Ale i každý méně edukovaný divák pohádek dokáže s jistotou říci, že se v takovýchto přáních často skrývá háček, který se spolehlivě postará o zápletku celého devadesátiminutového snímku.

Hlavní hrdina muzikálu Kouzelné hodinky doktora Kronera, uváděného na Malé scéně plzeňského divadla, patrně pohádky nesledoval vůbec, byť se sám v jakési pohádce nacházel, a to v pohádce těžké, filozofické. Zdoláváním nástrah spojených s tímto přáním se mladý úředník postaral o sto deset minut divákova čirého potěšení za zvuků okouzující hudby Jana Kaňky a poetického libreta Tomáše Javorského (ano, toho Tomáše Javorského). Zlé jazyky sice tvrdí, že inspiraci ku vzniku tohoto steampunkově laděného díla hledal pan Javorský v oparu chodeb budovy C, nicméně Černobílá revue jako seriózní periodikum odmítá dávat takovým hanebným konspiračním teoriím prostor a jako důkaz o nepravosti této podlé zkazky například uvádí fakt, že se v ději představení neobjevilo jediné vycpané zvíře.

Ať už je ale pravda jakákoliv, jasné je jedno — Kouzelné hodinky doktora Kronera jsou netypickým, osvěžujícím muzikálem, jehož jedinou vadou na kráse je, že by mu o něco více slušel větší prostor. Přesto však dokáže přímo okouzlit i zaryté nepřátele tohoto žánru.

Chcete-li si i vy ověřit, že pan Javorský skládá verše se stejnou grácií jako rozdává pětky z poznávaček, budete si muset větší chvíli počkat — všechna představení této sezóny jsou totiž beznadějně vyprodaná.

napsala Apolena Vondrašová

POJEDNÁNÍ O STAVU POLITIKY

Hrad vs. Černínský palác

Čeho jsme byli svědky v posledních týdnech a co si z toho odnést?

Ještě neuběhl ani půlrok od voleb a v politických kruzích už to vře. Pokud alespoň koutkem oka sledujete veřejné dění, jistě nemohl vaší pozornosti uniknout konflikt, který vzplál mezi vládními Motoristy sobě, zejména jejich předsedou a ministrem zahraničních věcí Petrem Macinkou, a prezidentskou kanceláří. Macinka prezidentovi Pavlovi vyčítá, že odmítá jmenovat nominanta na ministra životního prostředí Filipa Turka, a jeho jednání nazývá protiústavním. Podle prezidenta je ale Turkova kontroverzní minulost, v mnoha případech relativně nedávná, neslučitelná s výkonem jakékoliv ministerské funkce.

Půlnoční SMS

Kauzou, která vzbudila největší rozruch, se ale staly dvě SMS zprávy, které Macinka poslal prezidentovu poradci Petru Kolářovi v noci z 26. na 27. ledna. Zmiňuje v nich například: „Může získat klid (prezident, pozn. red.), když já budu mít Turka na MŽP. Pokud ale ne, spálím mosty způsobem, který vejde do učebnic politologie jako extrémní případ kohabitace.“ Dále také: „... jsem připraven bojovat s Petrem Pavlem za Turka tak brutálně, že z toho bude velké a dlouhotrvající téma. Bez skrupulí.“

Pavel se rozhodl tyto zprávy zveřejnit na síti X. Na tiskové konferenci se vyjádřil, že je považuje za pokus o vydírání, a že hodlá podat podnět bezpečnostním složkám. Macinka toto obvinění odmítl a uvedl, že se jednalo o pouhé vyjednávání. Babiš označil vyznění zpráv za „nešťastné“ a vyzval k jednání obou účastníků.

Ústavní rámeček

Článek 68 Ústavy České republiky mimo jiné říká: „Předsedu vlády jmenuje prezident republiky a na jeho návrh jmenuje ostatní členy vlády a pověřuje je řízením ministerstev nebo jiných úřadů.“ Motoristé argumentují tím, že prezident tento článek porušil, jelikož premiér mu návrh na Turkovo jmenování skutečně předložil. Zastánci prezidenta ale tvrdí, že tato formulace v podstatě jen konstatuje, že ministry může jmenovat pouze prezident, nikoliv ale, že nesmí mít žádné námítky a případně některý z návrhů i odmítnout.

Premiér má v takovém případě možnost podat Ústavnímu soudu kompetenční žalobu, aby ten určil, zda prezident jedná v souladu s právem. Zatím se ale nezdá, že by se k tomu Andrej Babiš chystal. Dokonce se už vyjádřil, že otázku považuje za uzavřenou a o Turkovi jakožto ministru už ani neuvažuje. Motoristé ale zároveň odmítají předložit jakýkoliv jiný návrh a na Turkovi trvají. Zdá se tedy, že se sice ministrem v blízké době pravděpodobně nestane (MŽP bude zatím řídit Macinka), nicméně konflikt s prezidentem spíše zamrzl na mrtvém bodě.

Směřujeme slovenskou cestou?

Pro nás občany by ale tyto politické šarvátky neměly být hlavním tématem, nad kterým bychom se měli pohoršovat. Ty tu zkrátka jsou, vždy byly a vždy budou. Na co bychom si už ale pozor dát měli, je postupná vulgarizace české politiky.

1. 2. se v Praze odehrála demonstrace na podporu prezidenta Pavla, které se podle odhadů zúčastnilo okolo 80 až 90 tisíc lidí. Od řečníků na pódiu často zaznívaly odkazy na dění na Slovensku. Zde se ale možná sluší uvést, že jisté paralely sice pozorovat lze, nicméně situace u našich východních sousedů už dávno dosáhla úplně jiné úrovně. Označování bývalé prezidentky Čaputové za „vlastizrádkyni“, „potkana“ či jiné, zcela otevřeně vulgární výrazy, se bohužel u vládních představitelů stalo běžnou praxí. Stejně tak jejich chování vůči novinářům. Z úst premiéra Fica jsme už mohli slyšet slova jako „špinavé protislovenské prostitutky“, „hyeny“ atd.

Najednou se možná může Macinkova odpověď na otázku, proč na tiskovou konferenci nebyla vpuštěna novinářka Deníku N Zdislava Pokorná („Hrozný jsme no, já vím.“) zdát jen jako dětinský slabý odvar. Že je ale na Slovensku politická kultura horší neznamená, že se to najednou nemůže jako lusknutím prstu změnit. Ještě sice není třeba

odevzdané propadat černým myšlenkám, mějme se ale na pozoru, a jestli nám nějaké chování našich volených reprezentantů přijde za hranou, nebojme se ozvat. Politickou kulturu totiž neovlivňují jen politici, ale hlavně my, občané. Nám jsou politici odpovědní a my jejich chování nastavujeme mantinely.

Foto: Seznam Zprávy

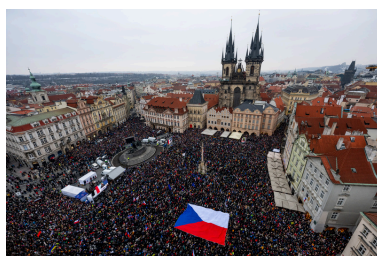

Foto: ČTK

napsal Michal Podestát

VLASTNÍ TEXTY

Sen o humanitě

„Soudíte nás za to, že jsme Židy neviděli jako lidské bytosti. Ovšem vidíte vy nás jako lidské bytosti?“ Ptá se až flegmaticky klidným hlasem Hermann Göring, někdejší říšský maršál a ministr letectví, ve své norimberské cele psychiatra Douglase Kelleyho, který se s ním právě přišel rozloučit. Kelley na to neřekne nic, jen práskne dveřmi. Následuje pár závěrečných scén, celý výjev se zatmí, na plátně se z temnoty za zvuku sentimentální hudby po chvíli vynoří nápis Directed by James Vanderbilt a sál se pozvolna zaplňuje světlem. Rozhlížíte se kolem sebe, sbíráte si své věci ze země (nebo ostatně odkudkoli, kam jste je před filmem položili), sdílíte se spolužáky bezprostřední dojmy, mžouráte do telefonu na Stravu.cz, abyste se obeznámili s tím, co máte k obědu a přemýšlíte, za jak krátkou časovou frekvenci se zase kdosi rozhodne být třeskutě vtipný a na vás bude z dějepisné knihovničky koukat nyní již důvěrně známá tvář Hermanna Göringa, o němž vás ostatně mimoděk napadne, že zpočátku působil jako celkem sympaták, než se z něj v druhé polovině filmu vyklubal pěkný ha...nlivě označitelný jedinec. Někde mezi divácky oblíbeným dialogem „Vážně jste právě vydíral papeže?!“ „Nechci o tom mluvit“ a závěrečnými titulky se však tvůrcům povedlo položit celkem zásadní otázku: co je to humanita?

My jako lidé milujeme vymezovat se vůči krutosti. Máme na to ostatně krásné slovíčko — nehumánní. Nelidský. Ze samé významové podstaty tohoto slova by se tedy mělo jednat o čin, který nebyl spáchán člověkem. Už jste však někdy slyšeli o tom, že by žralok nelidsky zprovoval ze světa nebohého turistu? Nejspíš ne. Nelidsky se totiž zpravidla chová pouze člověk vůči člověku, přičemž toto příslovce zastává význam jakéhosi jazykového vyloučení agresora z lidského kolektivu. Odsoudit někoho za zločiny proti lidskosti z čistě lingvistického hlediska tedy znamená mu onu lidskost upřít, nebo alespoň přiznat, že se proti ní provinil. A lidskost jako takovou nedefinovat jako neutrální existenci lidského jedince, nýbrž ji pokládat za vlastnost čistě kladnou. Je to jakýsi odvěký sen o humanitě, že vše, co člověk dělá je ze samé své podstaty dobré, a pokud to dobré není, je třeba se proti tomu z pozice kolektivního lidského pokolení ostře vyhranit a jedinci takto vyšinutému z obecného pojetí konceptu humanity de facto sebrat status běžného, docela obyčejného člověka, kterého můžete vidět na ulici, v novinách nebo v televizi.

Jenže nacista není někdo, kdo vám v neděli odpoledne zaklepe na dveře v nablýskané uniformě značky Hugo Boss s nerudným výrazem, Mein Kampfem v ruce a dotazem, zda nemáte chvílku na to promluvit si o konečném řešení židovské otázky. Může se ale stát z člověka, který hajluje na veřejnosti a následně ponižuje své spoluobčany zřejmým podceňováním jejich kritického uvažování, když zcela zjevný nacistický pozdrav vydává za mávání z auta. Může se ale stát z člověka, který otevřeně podněcuje násilí a bagatelizuje přitom závažnost vlastních slov pod záminkou černého humoru. Může se ale stát z člověka, který vede nenávislné výroky vůči určité skupině lidí a který se vám ze své politicky významné pozice snaží namluvit, že ta či ona inkriminovaná skupina lidí je zodpovědná za to, že si nemůžete najít práci, že roste inflace, že vaše děti mají špatné známky ve škole nebo že včera odpoledne přšelo. A v konečném důsledku se může stát i z člověka, který z dějepisné knihovničky dělá nacistickou výstavku (protože ne, kámo, tohle fakt není cool a už by tě o tom měl někdo konečně informovat). Nikdy to totiž nezačíná jako zločin proti lidskosti. Začíná to jako něco zdánlivě lehkovážného, zdánlivě přehlédnutelného, zdánlivě omluvitelného. Od člověka, který možná na první pohled působí „jako celkem sympaták.“

Proto nebuďme lhostejní. Zajímejme se, angažujme se, pojmenovávejme problémy a zastávejme se těch, kteří se sami sebe zastat nemohou, a to přestože se nás to přímo netýká. Odsuzujeme nehumánní chování, ovšem zároveň si neodmítáme připustit, že může přicházet od lidí, kteří se pohybují mezi námi, které volíme, se kterými se přátelíme a které milujeme. Staňme se svým vlastním, novým snem o humanitě. Jak ostatně stojí na kameni před památníkem obětí holocaustu v Bostonu: „Nejdřív přišli pro komunisty, a já jsem se neozval, protože jsem nebyl komunistka. Pak přišli pro Židy, a já jsem se neozval, protože jsem nebyl Žid. Pak přišli pro odboráře, a já jsem se neozval, protože jsem nebyl odborář. Pak přišli pro katolíky, a já jsem se neozval, protože jsem nebyl katolík. Pak přišli pro mě. A tehdy už nezbyval nikdo, kdo by se mohl ozvat.“

napsala Amálie Vondrašová

Absolutní maturáček

I když maturitní plesy proběhly už před nějakým časem, tak jejich atmosféra a vzpomínky na ně jsou stále poměrně živé. První ze všech plesů nám ten svůj ukázala třída 4.4 na téma The Greatest Showman, který byl geniálně připravený, jelikož i jejich třídní učitel Jiří Linart změnil kvůli tomuto večeru svou všem známou image.

Každému z plesů náležel jeden z měsíců a v prosinci, který máme všichni spojeni s Vánocemi, se nám předvedla třída 6.6 s ně zrovna vánočním, ale i tak skvělým tématem Grease a ještě lepším předtančením, ve kterém vystoupil i pan učitel Šerlovský. I přesto, že to byl jediný maturitní ples, který nebyl ve Kdyni, měl velmi pozitivní hodnocení i ze strany pedagogického sboru, jelikož se líbil třem učitelům ze tří.

Závěrečný gól na svém maturitním plese vystřelil třídní třídy 8.8 pan učitel Stýskal, který tím udělal absolutní atmosféru, jakou bych neměl ani na World Cupu. Tím zakončil maturitní ples, který vzdal úctu geniální zpěvačce Haně Zagorové.

napsal Pavel Jan Štípek

BAREVNÁ RUBRIKA

LÉK NA RAKOVINU?!

Neuvěřitelného úspěchu dosáhli španělští vědci, kteří vyvinuli nový postup při léčbě slinivky břišní. Jejich metoda vypadá opravdu nadějně u léčby myši a nyní se vědci začínají zaměřovat na lidi.

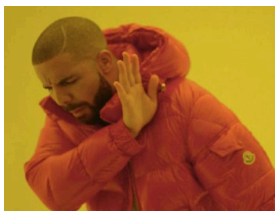
Rakovina slinivky bývá často diagnostikována až v pozdější fázi, jelikož její první příznaky jako bolesti zad, nevolnost a únava bývají považované za běžné. A aby toho nebylo málo, rakovina tohoto typu odolává klasickým způsobům léčby, jako je chemoterapie. Využívají se proto specifické léky, na ty si však nádory vytváří rezistenci po několika měsících používání.

Nová metoda ale rezistenci zabraňuje. Vědci z španělského Národního centra pro výzkum rakoviny vyvinuli trojkombinační terapii, takže nádor je zatížen na třech úrovních a ne pouze na jedné. To u zkoumaných myši vedlo k trvalému vymizení nádoru. Toto podle vědců otevírá nové dveře k léčbě rakoviny, což je výjimečně skvělá zpráva. Navíc pacientů s diagnostikovanou rakovinou slinivky přibývá a tato metoda jim zvyšuje šanci na přežití.

Na druhou stranu přenesení této terapie do praxe nebude snadné a rozhodně nebude rychlé. I přesto se jedná o převratný výzkum ve zdravotnictví!

napsala Jorika Ježková

MEMES

Užijte si
pololetní
prázdniny

Užijte si
pololetní
prázdninu

FEJETON

Maturitní křížovka: Zaškrtni si svůj osud

Už někdy s příchodem prosince nás začaly děsit zvěsti o výběru seminářů, ale nikdo nečekal, že to nastane tak brzy. A tak, když se třídou rozlehla věta: „Už přišly semináře!“ jsme se najednou všichni stali odborníky na budoucnost. Mezitím co lidstvo řešilo témata jako je globální oteplování nebo stavění stadionu na olympiádě v Itálii, my jsme se ve třídě o velké přestávce se svačinou v ruce, před hodinou angličtiny snažili vyřešit, jestli náš hlas připadne semináři, který nás sice dostane na vytouženou medicínu, ale na rok a půl budeme muset ve třídě trpět s někým, koho úplně nemusíme.

Ani rodina nám doma s tím moc

nepomohla, a tak se z výběru seminářů stal boj mezi rozumem, srdcem a tím, co říká babička. Je to trochu jako jít po Václavském náměstí, když zrovna zuří předvánoční horečka a jsou zde všudypřítomné vánoční trhy: „Vyberte si matematiku, píše se přece jenom jeden test!“, mimochodem tohle je věta, která zabila více ambicí než lenost. „Matiku určitě ne, byl tam můj kamarád a do teď ničeho ve svém životě nelituje víc!“, „Šla bych na literaturu, je tam největší chill!“ a tak bych mohla pokračovat ještě dál. Ovšem další problém nastává, když už si člověk konečně vybere dva semináře a zjistí, že se mu časově

překrývají. Jako co se nám tím Bůh snaží naznačit? Že někde děláme chybu? Myslím, že tohle většina z nás ví i bez těchto signálů.

Všichni jsou pořád odborníci na naši budoucnost, ale nikdo nám vlastně nedokáže poradit. A tak se snažíme tímhle systémem, kdy ani nevíme, jestli po tom, co se další den vrátíme do školy, nám neoznámí, že je povinná maturita z cizího jazyka proplouvat s co možná nejmenší újmou na psychickém zdraví.

Ale nezapomínejte, za deset let se vás stejně nikdo nebude ptát, z čeho anebo jak dobře jste maturovali a co jste si vybrali za semináře. Hlavně, že jste při tom neztratili důstojnost!

napsala Lucie Hubková